

ahmet serif
İZGREN

SARI SİYAH BURSA

AHMET NACAR
AHMET ŞERİF İZGÖREN

Sarı Siyah Bursa®

Editör / Sanem Su Anıl
Mizanpaj / E. Bahar Mete
Resimleyen / Sait Munzur
Yayın Ekibi / Çiğdem Karaca, Demet Kurtbaş, Demet Uyar,
Gülderen Çopur, Murat Öcal, Seyra F. Erdaloğlu, Songül Düzgün,
Tuncay Kızılaslan, Zafer Akta

Elma Yayınevi / Aziziye Mah. Portakal Çiçeği Sok.
No: 37/7 Çankaya/Ankara
Yayınca Sertifika No / 12437

Basımevi / MRK Baskı ve Tanıtım Hizmetleri
Ağaçşileri Sanayi Sitesi 1357. Sok. No: 41
Ostım / Ankara
Matbaa Sertifika No / 14338

1. Basım Temmuz 2012 • 2. Basım Temmuz 2014
ISBN / 978-605-5286-17-00

Her türlü kitap talebinizi temsilcilerimizden,
www.elmayayinevi.com adresimizden, telefon veya faks aracılığıyla
yayınevimizden yapabilirsiniz. Kitaplarımızla ilgili görüşlerinizi
www.elmayayinevi.com adresindeki web sitemizde belirtebilirsiniz.

İZGÖREN YAYINLARI ©

Kitabın tüm yayın hakları ELMA YAYINEVİ ©'ne aittir.
Yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Türkiye'de basılmıştır.
"ELMA", AKADEMİ ARTI YAY. AŞ'nin bir markasıdır.
Copyright © 2012, ELMA Publishing House

Hayat Amacımız

Daha eğitimli ve daha
çok okuyan bir ülke için
çalışıyoruz.

Gelecek Hayalimiz

Alanımızda
Türkiye'nin en saygı
duyulan kurumu
olacağız.

Değerlerimiz

Dürüstlük
İş Kalitesi
Girişimcilik
Hoşgörü
Yurt Sevgisi

temsilcilerimiz

Akdeniz Bölgesi / CDR Eğitim ve Danışmanlık • Gökçe Ateş • Tel: (242) 247 72 72 • gokceates@izgorenakademi.com
Bursa / MGK Eğitim Hizmetleri • Özlem Erbaşlar • Tel: (224) 243 87 15 • ozlemerbaslar@izgorenakademi.com
Kayseri / OAG Eğitim Danışmanlık • Gökçen Acuner • Tel: (352) 234 17 18 • gokcenacuner@izgorenakademi.com
Kocaeli / Özel Batı Karadeniz Eğitim Danışmanlık • Yasemin Kaya • Tel: (262) 319 02 00 • yaseminkaya@izgorenakademi.com
Samsun / Karadeniz Eğitim ve Danışmanlık • Salih Özgür • Tel: (362) 431 34 36 • karadeniz@izgorenakademi.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	11
TAŞINMA	13
YENİ HAYAT	19
BURSA.....	25
I. MURAT İLKOKULU	29
OKUL	35
ŞERİF'İMİN MUHİTİ	39
EMİRSULTAN VE YENİ EV.....	47
PİLLİ.....	55
YENİ OKULUM VE ERİK AĞACI.....	59
KARDEŞİM OKULA BAŞLIYOR.....	67
İPEK YOLU -BİR NEVİ-	71
FELAKET YILI	79

RAMAZAN AMA BİZ SEFERÎYİZ.....	85
FRANÇOİS VE PAPA	91
OSMAN HOCA VE ADAKLAR	99
AYVAYI YEDİK	105
GİYDİM TULUMLARI	111
KARAGÖZ	121
SÜNNET ARTIK FARZ	127
SONSÖZ	133

ANNEM İÇİN

Konuşmayı yeni yeni öğrendiğim, hatırlayamayacak kadar küçük olduğum zamanlar... Gök gürlediğinde boş bulunup anneme daha sıkı sarılacak kadar küçüğüm. "Masal anlatıyordun bana" derdi annem, "Kurtlar kuzuları yedi, ben de çok korkmuş gibi yapardım. Sonra bana sorardın, 'Korktun mu?'" diye.

"Korktum ya!" dermiş annem. Sonra bir kurum, bir keyif gelirmiş yüzüme... Anlatırken hâlâ gözlerinin içi güler annemin.

En güzel masallardan birinde asıl kahraman oldum. Elle tutulur, gözle görülür bir cennette büyüdüm; elma, armut demeden her an göz önünde tutulduğum, elmayı ısırsam da hep bahçesinde yaşadığım. Ama ne yaşamak! Doludizgin dörtnala, düz duvara tırmanarak... O kadar haşarıydım ki, annem her eve misafirlğe gidemezdi. Bayramda ziyaret için İzmir'den Ankara'ya dedemlere gittiğimizde, dedemin beni görünce, "Bu kış günü ne gerek vardı, yordunuz kendinizi evladım" diyeceğı kadar yaramazdım. Baba evine sığamazdı benim yüzümden annem.

Gerçekten de tam anlamıyla düşe kalka, kıra döke, ağlaya güle büyüdüm ve gün geldi okula başladım. Annem de benimle oku-

la yazılmış gibiydi; daha gözlerimi açamadan kahvaltı ettirir, ne yapar eder siyah önlük, beyaz yakayı giydirir, önce beni, arkamdan okul çantamı kapının önüne koyardı. Gece yatmaz, gündüz kalkmaz tayfasındandım. İlkokul, sonra ortaokul, ardından lise derken üniversite bitti. Yetmedi, üstüne ihtisas sınavına hazırlanırken çevremde yine annem; gecenin bir vakti belki canım çay ister diye.

İhtisas bitti, çalış çabala, derken yıllar aktı gitti. Bir kızım oldu, adı Oya. Bu sene liseye başlıyor. Onunla da okula gitmişliği vardır annemin. Sabahları uyandırır, çantasını da alır, kızımı servise kadar götürürdü. Oya ne zaman önemli bir sınava girecek olsa, annem gözlerini kocaman açar, "Dün gece rüyasını gördüm, çok güzel olacak sınav!" derdi.

Hem kolay hem zordur ülkemde yaşamak. Zordur, çünkü her gün birilerinin fikri gelir durduk yere, zikreder ortalığa. Yumurtlanmış fikirler ele ayağa dolanır, ortalık toz duman olur, kayar gider nice hayatlar. Kolaydır, eğer içinde yaşayıp büyüdüğünüz iyi bir aileniz varsa. En karanlık zamanlarda bir çift göz aydınlatır. Bir gülümseme uzanır önünüzde sanki Samanyolu'nda yürürsünüz. Böyledir bizim memleket. Kolayı zor, zoru kolay eder insanımız.

Üzgün müyüm yoksa mutlu mu, yüzümü görmesi yeter annemin; telefonda eveleyip gevelediğimde anlar hâlimden; nasıl masal kahramanıysam tuttu elimden.

Çok sevinip mutlu olduğum, bir o kadar da sıkıldığım, bunaldığım zamanlar oldu. Her zaman yaşamaya değer kaldıysa hayat ve bir masal gibi olduysa yaşamak, sen olduğun içindi anne.

Ahmet Nacar

İTHAF

Kitaplarımı okuyanlar bilirler; annemden az bahsederim. Şimdi dönüp bakıyorum niye diye. Hep arkamda, uzakta bir yerde durup beni seyretmiş ve cesaret vermiş çünkü. Eğer önümde yürüseydi, önümü göremezdim.

Bugün gram cesaretim varsa ve biraz adamsam eğer, hep annemin sayesinde oldu. Şöyle arkamdan, gurur ve sevgiyle bakıp, küçücükken bile beni adam yerine koyup ruhumu hiç örselemediği için.

Ben bu kitabı annem Gülten'e ithaf ediyorum. İzgören Ailesi'ni sessizce bir arada tutan şefkatine ve bilgeliğine hürmeten.

Gül tenli Anneme...

Ahmet Şerif İzgören

12.10.2012

Not: Ahmet'in üç sayfada anlatamadığını benim altı cümlede anlatabilmem dikkatinizi çeksin lütfen.

ÖNSÖZ

Bir kitap yazar, bir daha da sesleri solukları çıkmaz bunların diye düşündünüz; bilmiyor değiliz. Çocukluğun en güzel yaşandığı son demlermiş ülkede. Geriye dönüp bakıyorum da ne çok şey biriktirmişiz.

Sosyal medya çıktı son zamanlarda. “Paylaşım siteleri” denince, en küçük çocuk biliyor artık. Bizim sokağımız sosyal, bazılarımızın oturduğu apartmanlar siteydi. Tıklamaktan fazlasına ihtiyaç duyardık derdimizi anlatabilmek için. Kafa dengi arkadaşlarımız, şimdiki favori grupların yerine geçerdi. Kılıçlar tahtadandı, tüfekler plastik ama üç boyutluydu. Kimseye zarar vermeyen yaylarımız, oklarımız vardı. Kahramanlar henüz çizgi romanlarda, güzel sesler radyolardayken uzun ağaç dallarından yaptığımız atlarımıza biner, dörtnala keyfini sürerdik hayatın.

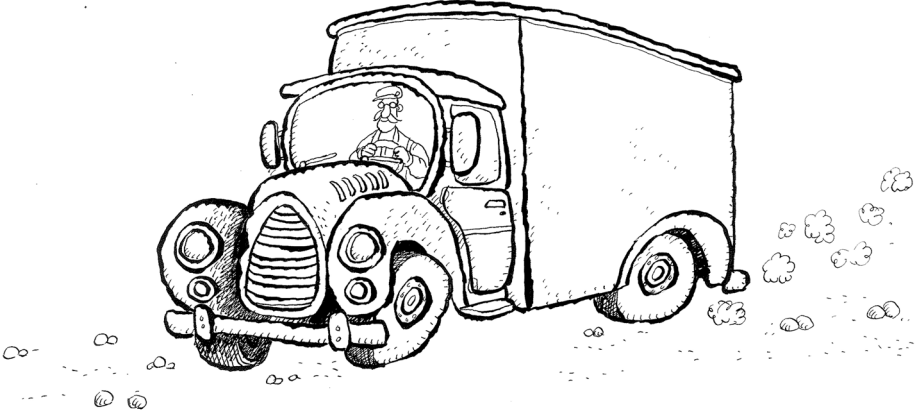
Attan düştüğümüz olmadı mı hiç? Olmaz mı! Yiğit olur da zaman zaman yorulmaz mı! Düşüp, üstümüz başımız toz toprak, dizimiz yara bere içinde, bazen ağlayarak, bazen de “acımadı ki” pişkinliğinde kalkardık. Hani derler ya, “Düşse kalka büyür çocuk”. Çok daha dolu yaşamışız çocukluğumuzu.

Şimdilerde ne kızım Oya ne de Şerif'imın kızları Nisan ve Simin, bilgisayar ve televizyonlara sığdırılmış çoğu çocuktan farklı yaşamıyorlar hayatı. Çoğu ana baba ayrıca birer seyis oldu çocuk yetiştirirken. Hayat da eskisi kadar sahici değil ki. Bu kadar seyislik niçin, kime, ne zaman gerekecek! Kafalar karışıyor günden güne. Sanal hayatlar ekildi yıllardır, sanal çocukların hasat zamanlarını yaşıyoruz.

Akıl vermesini sever insanoğlu. Bir sürü fikrim de hazırda beklerken üstelik, içimden geçen şu: Herkes bugüne kadar hangi tohumu, hangi fidanı biriktirdiyse eksin bir yere. Daha çok güzellik, keyif, tebessüm dallarda sallansın, gölgesi olsun insanların. Çocuklar ayağını basacak bir karış toprak, çimen bulsunlar, çiçekleri koklasınlar, dalında erik, kiraz görsünler; varsın dalından düşsünler bir ayva ağacının. Hiç değilse daha sahici, daha elle tutulur olur hayatları.

Artık Bursa'dayız Şerif'imle. Bir sürü yeni arkadaş, yeni site, yeni paylaşım gruplarımız var; yeni oyunlar içinde yeni kahramanlarız. Bugünlerden farkımız; elle tutulur, gözle görülür, tadı, tuzu, rengi, kokusu olan şeylerdi yaşadıklarımız. Kendinizi bulacağınız satırlarda, kendi satır aralarınızı yazacaksınız okurken. Gülümseyeceksiniz; sahici, sesli ve içten...

Ahmet Nacar

TAŞINMA

İzmir'e taşındığımızda üç yaşına bile girmemiştim. Hayal meyal hatırladığım ilk görüntüler Balçova'daki evimizdendi; kardeşim doğmuş, bizi sevmiş ve kalmıştı hani. Zaman İzmir'de akıp geçti, bizleri de önüne katıp kovalayarak. Çocuklukta yaşanan pek çok güzel anı birer resim oldu.

Ağustos ayındayız, sıcaktan, meraktan kavrulmuşuz. Kıbrıs Savaşı, ikinci harekât günleri. Yalnızca göz ucuyla değil, benliğimizin boyunun yettiğince radyodan, televizyondan duyduklarımızı, gördüklerimizi anlamaya çalışıyoruz. Fısıf fısıf bir savaş, kulaktan kulağa yayılıyor olan biten ve ağustos sicağında İzmir.

Oyunlarımız ağır çekim; içimizden oynamanın gelmediği rolleri bizlere dağıtmışlar da rolümüze isyan eder gibiyiz.

Bir şeyler ama her zamanki gibi olmayan bir şeyler oyunlarımızı sınıyor, oyunlarımız neşe kokmuyor. Ana babalarımız birkaç ayda onlarca yıl büyümüş gibiler; yüzlerinde gülücük yerine yeller esiyor ve bizler üşüyoruz.

Yazla birlikte savaş da bitiyor, pek çok yaşamı da bitirerek. Savaşı kazanmışız ama lojmandan yakın arkadaşım Canan'ı kaybediyorum; babası Binbaşı Fehmi Ercan Amca'yı Kıbrıs'a emanet edip Ankara'ya taşıyorlar. Keşke hiçbir şey kazanmak zorunda olmasaydık diye düşünüyorum.

Taşınma işinin çocuklar arasında da konuşulur hâle gelmesi bu günlere rastlar. "Bursa" lafı ağızlarda, kulaklarda geziyor. Öğretmenlerin hepsi gidecek; İzmir'deki Hava Lisesi kapatılıyor. Hatırladığım ne kadar öğretmen varsa olduğu gibi tayinleri çıkmıştı; büyük bölümünün Bursa'ya, diğerlerinin de İstanbul'a. Biz Bursa kervanında olanlardandık.

Lojmana kuzenlerim gelirdi, hep beraber sinemaya giderdik. Hiçbiri filmi bitiremez, uyuyakalırdı. Onlardan biriydi Emel. "Karagöz'le Hacivat Bursa'da" demişti, "Mezarlarında kocaman bir kılıç saplıymış, hâlâ orada duruyormuş!" diye de devam etmişti. Gözlerimi ne kadar açıp ona baktığımı ve ne söylediğimi tam olarak hatırlamıyorum.

Şerif'le taşınma işinin fazla lafını etmezdik. Yaşadığımız bu yere o kadar alışmış ve sevmiştik ki, gözlerimiz bile bir şey anlatmazdı gitmek konusunda.

Bir gün Erdoğan Amca, "Ahmet'le kantine gidip boş karton kutu getirin" dedi Şerif'e. Erlerden birini tembihlemiş, kutu ayıracakmış. Bu sefer ne ok gibi fırladık ne şahin olduk şahlandık, ağır aksak, istemez hâlde kantine doğru yola koyulduk. Ağzımızı bıçak açmıyordu. Sanki yolda birileri bizi görüp, "Hah, işte olacağı buydu! Bunca koşturup tepindiniz, hadi ne hâliniz varsa görün Bursa'da!" diyecekmiş gibi mahzunduk.